

MOTÝL

MÁRIA HAMZOVÁ

VYSNÍVAL
SOM SI ŤA

**MÁRIA
HAMZOVÁ**

**VYSNÍVAL
SOM SI ŤA**

Copyright © 2020 Mária Hamzová
Dizajn © Motýľ design 2020
Obálka Zuzana Ondrovičová
Kresby na obálke © Vectortwins/Adobe Stock
Vydalo Vydavateľstvo Motýľ
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2020
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica
ISBN: 978-80-8164-235-7

**MÁRIA
HAMZOVÁ**

**VYSNÍVAL
SOM SI ŤA**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Neprestaňte snívať...

autorka

1. ROZÁLIA

Vietor jej narážal do tváre. Snažila sa ísť ešte rýchlejšie. Vedela, že jej nohy to dokážu.

Korčuľovanie milovala. Rozprúdilo jej krv, rozpumpovalo adrenalin. A odbúraval stres. Stres, bolesť, beznádej... a smútok. Len sa nesmela veľmi obzerať. Učí sa to a hádam to pôjde.

Na chvíľu zastala, aby sa vydýchala. Potom si v ušiach napravila slúchadlá, prepla hudbu a znova vyrazila. Okolo jazera bola dobrá cesta pre korčuliarov a ona si ju užívala.

Pred sebou zbadala dve malé deti, ako odbehli od rodičov k jazeru. Rodičia sa rozbehli za nimi. Musela spomaliť, darmo, nie je tu sama. Napriek neskorej jeseni bolo dnes krásne slnečné počasie a priam vyťahovalo ľudí z panelákov.

– Rozália? Rozália!

I keď mala na ušiach slúchadlá, začula svoje meno jasne. Kto ju volá?

Strhla si slúchadlá a zastala.

Vzápätí to vedela. A nemusela volajúceho ani vidieť. A vlastne po tom ani netúžila.

Dofrasa! Keby to tušila... Neotočila by sa. Nikdy. Čo tu ten, dočerta, robí? Čo chce a prečo na ňu volá?! Prečo jej nedá pokoj?!

Nemala zastaviť, nemala sa otočiť a nemala mu venovať ani myšlienku!

Bolo neskoro. Otočila sa, jej zrak ho proti vôli vyhľadal a už sa nedalo ujsť.

A zo slušnosti bude musieť odzdraviť a pozerat' sa na to, čo nikdy v živote nechcela vidieť.

Jaroslava.

Jaroslava s manželkou.

Jaroslava s manželkou a... ich deťmi.

Že má syna, vedela, ale že sa mu narodilo aj ďalšie... to netušila.

Staršieho syna držal na rukách, mladšie dieťa tlačila jeho žena v kočíku.

Jeho žena.

Jeho manželka.

Jeho *druhá* manželka.

– Ahoj, Rózka, – usmieval sa Jaroslav a vykročil k nej. – Ako sa máš?

Utrela si spotené čelo a na chvíľu zabodla zrak do zeme. Premýšľala, čo má povedať.

Telom jej prešiel krč.

Tak málo zabudnutá bolesť kvôli nemu práve ožila. A zrejme sa znova veľmi dlho nestratí. A nepomôže jej ani korčuľovanie.

– Dobre, a ty? – vydala napokon zo seba. Pozrela pritom na exmanžela, potom na jeho súčasnú manželku. – Dobrý deň, – bolesť duše by jej nemala brániť v prirodzenej slušnosti.

– To je Janka, – ukázal Jaroslav na manželku. – Neviem, či sa poznáte...

Zbytočné. Zbytočná zdvorilosť, zbytočné zoznamovanie.

Zdalo sa, že Jaroslavovi nedochádza, ako sa cíti. Ako ju všetko veľmi bolí. Pohľad na neho, na jeho manželku, na jeho deti... celá predstava, ako šťastne žije.

Na jeho tvári nevidela dokonca žiadnu neistotu, žiadne rozpaky z toho, že jej táto situácia môže byť nepríjemná, že

ju skutočne môže pohľad na ich rodinnú idylku týrať... Je rovnaký, vôbec sa nezmenil. Nič mu nedošlo. Len on a...

Taký je život. Musíme sa s tým zmieriť a ísť ďalej.

To bolo celé jeho. Prispôbiť sa situácii, ktorá mu vyhovovala. A nemusieť sa obzerať okolo seba. Veď nech sa prispôbia aj ostatní. A ide sa ďalej...

Prirodzenej slušnosti bolo už dosť.

– Nie, nepoznáme sa, – nasilu sa usmiala na deti, potom na ich rodičov a znova si nasadila slúchadlá. – Prepáčte, ponáhľam sa.

Nohy sa jej opäť rozklzali po chodníku. Do očí jej vošli slzy.

Kde sa tu objavil? A musel ju osloviť? Nemohol si ju nevsímať?! Nemohol si uctiť jej smútok, bolesť a nechať ju jednoducho len tak okolo nich prejsť?!

S hlavou ponorenou do boľavých spomienok nezbadala výmoľ na cestičke pred sebou. Hoci okolo neho prešla tisíckrát a presne toľkokrát sa mu vyhla, dnes sa jej rovnako ako Jaroslav postavil do cesty. Korčuľa jej vbehla do jamy a v tej chvíli vedela, že pád je neodvratný. Nastavila ruky pred seba, aby ho stlmila. O chvíľu v nich pocítila bolesť, ktorá jej vzápätí vystrelila do kolien aj do hlavy. Od strachu a bolesti zažmurila oči. Po dvoch kotrmelcoch sa ocitla na tráve. Po niekoľkých sekundách bez pohnutia pohla prstami na rukách, potom na nohách a otvorila oči. Skláňala sa nad ňou staršia dvojica.

– Ste v poriadku? – spýtali sa ustarostene.

Zdvihla hlavu, potom si pomaly sadla a pozrela na korčuľu. – Asi áno.

– Zavoláme vám sanitku.

– Kdeže, netreba, – povedala a chcela mávnuť rukou, no uvedomila si v nej bolesť. Vlastne v celom tele. Pozrela na dlane, potom na kolená. Samé odreniny a krv. Začali

ju štípať oči. Nielen od bolesti, ale aj od sklamaní, zlosti, frustrácie a bezmocnosti.

Pokúsila sa pokrčiť nohy. Sykla bolesťou.

– Nemáte otras mozgu? – čupla si k nej pani.

– To by som aj mohla mať. A stratu pamäti na celý život, – zahundrala. Dúfala, že ju Jaroslav aj s jeho vydarenou rodinkou nevideli.

– Prosím? – nerozumela pani.

Pán pri nej, zrejme jej manžel, jej pomáhal vstať. Pomoc prijala, lebo v kolenách cítila lámavú bolesť. A potrebovala sa čím skôr odtiaľto dostať.

– Ďakujem.

– Nemáte nič zlomené?

– Ten pád vyzeral hrozivo.

– Dúfam, že nič, – už stála na korčuliach a opatrne si oprášovala krvavé kolena.

– Zavoláme vám sanitku, – znova povedala pani.

– Nie, ďakujem, naozaj netreba. Bývam tu neďaleko.

– Potrebujete ošetriť rany! – robil si starosti pán.

– Doma mám poriadnu lekárničku, – usmiala sa na nich silene.

Boli naozaj zlatí, no najradšej by už bola sama. So svojím smútkom, so svojou bolesťou tela aj duše. Musela vyzeráť strašne. S rozstrapatenými vlasmi, rozmazanou maskarou a krvavými rukami aj nohami.

Jasné, už dávno nenosila chrániče, pri svojej zdatnosti a po rokoch korčuľovania to pokladala za zbytočné. Teraz sa jej to vypomstilo. Lenže kto mal rátať práve s týmto... s Jaroslavom!

– Sú to len škrabance. No veľmi pekne vám ďakujem, – dodala, keď videla, že z jej rán nespúšťajú zrak.

– A nevyzujete sa? – upozornil ju muž, keď videl, ako sa chystá vyraziť.

– Zvládnem to, – poďakovala im ešte raz a opatrne sa pohla preč.

Potrebovala byť čím skôr doma. A čo najďalej od Jaroslava.

Okraj mesta pri jazierku bol malebný a ľudia tam prichádzali za pokojom a oddychom. Aj ona. Dúfala, že ho Jaroslav neobjaví a ona bude mať pokoj.

Objavil ho. Aj s manželkou a deťmi...

Zabuchla za sebou dvere bytu a vyzula si korčule. Zhodila zo seba veci a vošla do kúpeľne. Keď jej horúca voda vošla do čerstvých rán, od bolesti zvyškla.

Vedela, že bude musieť odísť. Z bytu, z práce, z tohto mesta.

Aby nikdy viac Jaroslava nestretla.

2. TADEÁŠ

Stála pred ním ako socha. Vôbec nerozoznal jej tvár, nepočul ju, no vedel, že ho o niečo žiada. Možno to usúdil z toho, ako k nemu vzpínala ruky.

Čosi ho vyrušilo a vedel, že sa prebúdzá. Žena zo sna sa mu strácala. Pootvoril oči a pozrel sa na okno. Za žalúziami trónila studená tma. Bola jeseň, na ranné slnko si ešte počká.

Cinklo mu upozornenie. To ho už úplne prebralo. Zo skrinky vedľa postele vzal mobil.

Nový mail. Napriek tomu, že bolo päť hodín ráno. Ktosi rád zavčasu vstáva a pracuje. V poslednom čase pravidelne.

Ťukol na displej a otvoril mailovú schránku.

TVOJE SVEDOMIE

Dobré ráno, už si hore? Spal si dobre? Nezabúdaj...

Tvoje svedomie

Správa podobná ako tie predchádzajúce.

Niektó sa snaží. Aby nezabudol. Lenže on nezabudol, netreba mu nič pripomínať. S krutými spomienkami zaspáva aj sa prebúdzá. Myslí na ne stále.

Odhodil paplón a odhalil nahé telo. Mobil položil späť na skrinku.

Vstal, natiahol sa a nakukol do malého terária pod oknom. Spokojne si tam hovela veľká tarantula. Nechtami jemne poklepal po skle. Veľký pavúk sa ani nepohol.

Pozrel na malú čiernu tabuľu nad ním a k radu bielych čiariok pripísal kriedou ďalšiu. Pripadal si ako Edmond Dantes. Aj on si robil čiarky vo väzení. Alexandre Dumas mu pomohol k slobode. Po mnohých ryhách v skale. Kedy sa skončí jeho väzenie?

Pobral sa do kúpeľne. Prehrabol si dlhé plavé kučery a zadržal sa na seba do zrkadla.

Dnešný sen ho opäť príjemne naladil a už v spánku cítil, že bude pod jeho vplyvom celý deň.

No potom ho ranný mail veľmi rýchlo vrátil do reality. Nedovolil mu ani snívať...

Najprv si myslel, že tieto anonymné maily mu prichádzajú omylom, ale keď sa v nich objavovali čoraz presnejšie skutočnosti, pochopil, že sú adresované práve jemu. A nepochybne boli určené na to, aby mu brali pokoj, ktorý aj tak nemal. A to práve preto, čo sa stalo v minulosti...

Kto o ňom tolko vie? Tolko presných informácií...

Tvoje svedomie.

Ešte pred časom veľmi túžil zistiť, kto mu píše. Kto si dáva toľko námahy, aby sa vrátil nielen v jeho minulosti a bolesti, ale aj vo svedomí.

Už nechce. Zaslúži si to.

Vošiel do sprchy a pustil si na hlavu studenú vodu.

3. GABRIEL

Vytiahol kartu a otvoril luxusný apartmán. Etela vošla hneď za ním.

– Ideš do sprchy prvý? – spýtala sa a začala si vyzliekať lyžiarsky overal. – Alebo ideme spolu?

– Chod' ty, ja sa napijem, – Gabriel otvoril bar a vytiahol fľašu brandy. – Dáš si aj ty?

– Nalej mi, – Etela zhodila zo seba nohavičky a stratila sa vo veľkej kúpeľni.

Gabriel nalial do dvoch krištáľových pohárov a svoj na dúšok vypil. Znovu si nalial. Pozrel na hnedú tekutinu v pohári a spokojne mľaskol jazykom. Cez veľké balkónové okno sa zadíval na zasnežené alpské končiare.

Bolo tu krásne. Týždňová lyžovačka dvakrát za sezónu mu vždy padla dobre. Dokonale si v krásnom prostredí odýchol a potom znova s chuťou pracoval. Spolupráca jeho firmy s Kanadou sa rozvíjala sľubne a na obzore boli pekné zisky. Tvrdó pracoval, bol úspešný... takýto luxus v horách si zaslúžil. A v lete zasa more... Áno, hory a more miloval.

Objavila sa Etela zahalená v osuške.

– Ideš?

– Pôjdem.

Vzala pohár s brandy a napila sa. – Pôjdeme na večeru?

Zadíval sa na hodinky. – Ešte je skoro, nie?

– Čo dovtedy?

– Pozriem si maily.

– Mohol by si na chvíľu vypnúť. Aspoň cez víkend.

– Moja práca je dôležitá.

– Jasné, – Etela sa hodila do hlbokého kresla a znova sa napila. Palcom pravej nohy si hladila ľavé predkolenie. Ukázala na balík pri dverách.

– To je darček pre dcéry?

– Áno, pre Leu.

– Pre tú staršiu?

– Áno.

– Prečo práve pre ňu?

– Bola chorá, ale už je v poriadku.

– To som netušila, nevyzeral si, že by ťa to trápilo.

– Anna sa vie o dcéru postarať. Samozrejme, som rád, že je už v poriadku.

Podala mu pohár, aby jej ešte nalial.

– A čo si kúpil druhej?

– Čože?

– Čo si kúpil druhej dcére? – Etela si všimla, že Gabriel spomína len jednu dcéru.

– Toto som kúpil jedinej mojej dcére, Lei.

– Máš predsa dve dcéry, – napila sa Etela a pozrela na Gabriela. Rada by konečne vedela, prečo o tej druhej hovorí tak málo. Aj teraz... Sama mala dve deti, aj keď podstatne staršie, a nevedela si predstaviť, že by uprednostnila jedno z nich.

– Nie, mám len jednu dcéru, – povedal Gabriel rozhodne a sadol si do kresla.

– Hm... – začudovane našpúlila Etela ústa. – Nerob si žarty, máš dve dcéry. Aj žene platíš na dve.

– Platím na dve, samozrejme. Podľa zákona som povinný. Za svoju dcéru však považujem len Leu.

Zdvihla obočie.

Čudný postoj... Toto o Gabrielovi netušila.

– Len Leu? A tá druhá čo, nie je tvoja? Podviedla ťa žena?

Ostro na ňu pozrel a rýchlo sa načiahol za fľašou. Napil sa a konečne sa začal vyzliekať z overalu.

– Nie, ale mojou jedinou dcérou je Lea. Povedal som to a za tým si stojím.

– Tú mladšiu si vydedil? – uškrnula sa. Alkohol jej stúpil do hlavy a už sa jej nechcelo kontrolovať pri zvedavých otázkach. Gabriel to nemal rád, ale teraz jej to bolo jedno.

– Nežartuj.

– Veď nežartujem. Pýtam sa.

– Idem pod sprchu, – odhodil prepotený náteľník.

– Môžeš, ale toto mi, prosím ťa, vysvetli. Spomínaš a preferuješ iba jednu dcéru. A zdá sa mi to zvláštne.

– Je to moja záležitosť, nie tvoja.

– No dovoľ, – ohradila sa Etela pobúrene, – myslím, že sa to týka aj mňa. Bývalke dávaš prachy, ktoré by sme si mohli užiť spolu.

– Máš málo?

– Možno áno. Vysvetli mi to, potom ti dám pokoj.

Pozrel na ňu a chvíľu nepovedal nič.

– Druhé dieťa... Veronika... je biologicky moja, ale ja ju za svoju dcéru nepovažujem.

– Čože?! – nechápala Etela.

– Áno.

– Nerozumiem.

– A musíš tomu rozumieť?! – znervóznel Gabriel. Nepáčilo sa mu, že sa Etela stará do vecí, na ktoré by najradšej nemyslel.

– Rada by som. Keďže som tvoja partnerka.

– Veroniku nepovažujem za svoju dcéru.

– To si povedal, ale prečo nie?

Pokrútil hlavou nad jej otravnou zvedavosťou.

– Je postihnutá.

– Postihnutá? – to bola pre ňu novinka. No Gabriel hovoril o svojich dcérach a manželke málo.

– Je mongoloidná.

Zdvihla obočie. – Down?

– Čo?

– Genetická porucha, Downova choroba.

– Áno, niečo také hovorili lekári.

– Nevedela som, že máš postihnuté dieťa.

– Nemám postihnuté dieťa, nechápeš?

– Nechápem. Tak je či nie je postihnutá?

– Je, ale nepovažujem ju za svoju dcéru.

Začalo jej to dochádzať. – Aha...

Znova sa načiahol za pohárom. – Tak, mám iba jednu dcéru, – zopakoval, akoby sa v tom chcel znova uistiť aj on.

– Takže ju si neprijal.

– Nie, – pokrútil hlavou, – iba Lea je moja dcéra.

– Tvoje ego ju neprijalo, – krútila rozčarovane hlavou Etela.

Nereagoval.

– A Veronika?

Mykol plecóm.

– Je to chorý prístup, nezdá sa ti? – mala Gabriela rada, fascinovala ju jeho schopnosť zariadiť rýchlo a veľa peňazí.

Následne si ich užívať a nemať pre to výčitky. Toto ju však úprimne zarazilo.

– Že to hovoríš práve ty! – pozrel na ňu.

– Neviem si predstaviť, že by som jedno zo svojich detí odmietala.

– Ty si obe svoje deti nechala manželovi, tak čo? – vrátil jej.

– No keď im volám, zavolám obom. Keď im niečo kúpim, tak obom.

– To je iné.

– Vôbec to nie je iné.

– Nevieš si predstaviť, aký je život s takým invalidom.

– To neviem, ale je to tvoja dcéra, tvoja krv!

– Anna musela počas tehotenstva urobiť nejakú chybu, – Gabriel sa zamyslene pohrával s pohárom.

– Chybu?

– Možno bola chorá, možno brala nejaké lieky, alkohol...

– Aha, takže vlastne hádžeš vinu na ňu.

– Nikto z našej rodiny nemá choré dieťa. Nikto nebol nikdy chorý. Všetci športujeme, chodíme po svete...

– Uhm, – Etela vedela, že za Veronikino postihnutie jeho manželka nemohla. Boli to len Gabrielove výhovorky.

– Čo, zdá sa ti to zvrátené? – pozrel na ňu.

– Choré určite.

– Tak to nerieš.

– Nebudem, je to tvoja vec. Choď už do tej sprchy. Začínam byť hladná, chcem sa ísť najesť.

Gabriel prikývol. Lyžovačkou spotené telo ho už začínalo oziabať. – Idem.

4. MILADKA, SAŠA, ANNA A RÓZKA

Usrkla si z kávy a usadila sa za stolom. Kávu si položila vedľa papierov.

– Nechceš prestávku? – spýtala sa jej Miladka.

Potriasla hlavou. – Kdeže, netreba.

– Tak fajn, – vzdychla Miladka, – vidím, že ani mne ju nedopraješ.

– Prepáč, ale rada by som ťa konečne odbremenila, aby si sa venovala svojej práci a nestrácala so mnou čas.

– Kázali mi ťa zaučiť, tak poslúcham. Ide ti to dobre. Čoskoro budeš robiť sama.

– Si zlatá, že si taká trpezlivá, – úprimne povedala Rózka.

– Veď nie si prvá, koho zaučam.

Rózke nechtiac zabľúdil pohľad k Saši. Miladka si to všimla.

– To je v pohode, – vyslovila ticho, – zvykneš si. Inak sa tu robí fajn.

Rózka už niekoľko dní pracovala vo firme, ktorá stavala montované domy.

Po stretnutí s Jaroslavom zháňala prácu po celom Slovensku. V tejto firme išlo skôr o náhodu ako cielené hľadanie. Omylom sa jej dovolala ekonómka Anna Makovnická, ktorá chcela hovoriť so zákazníkom. Kým vysvetľovala svoj omyl a ospravedľňovala sa, Rózka, unavená zo sedenia pri počítači, telefonovania a hľadania zamestnania, ju prerušila a len tak naslepo sa spýtala, či majú voľné miesto, lebo hľadá prácu. Že jej vôbec neprekáža, že sa jej niekto omylom

dovolal, ale nedá jej to, aby sa nespýtala, či by ju nemohli zamestnať. Zaskočená Anna sa chvíľu nezmohla na slovo, no keď sa spamätala, priznala, že u nich práve jedna pracovníčka odišla na materskú a pomoc by sa im veru zišla. Po pár otázkach jej navrhla, aby im poslala životopis.

Natešená Rózka neváhala a urobila tak ešte v ten deň. Hoci to bolo na druhom konci republiky, keď jej prišla kladná odpoveď, od radosti tancovala. Aj keď na určitý čas, na zastupovanie. Bolo jej to jedno. Vypadne odtiaľto najďalej, ako sa dá, a za životom tu dá definitívnu bodku. Aj za Jaroslavom a jeho zradou. Hádám jej v tom nové prostredie a nová práca pomôžu.

Chvíľu trvalo, kým zohnala vhodný byt, no podarilo sa aj to. Byt, ktorý našla, mal zaujímavý nájom, no bolo tam veľké akvárium, o ktoré sa mala starať. Teda nie hneď, až keď sa zabýva, zatiaľ to mala majiteľka bytu, pani Rýdziková, vybavené. Niežeby sa nad tým nejako pozastavovala, rybičky a pár žabiek v byte jej v podstate neprekážali... no bola to starosť navyše. No zasa niekoľko desiatok eur mesačne na nájomnom menej. A za to jej starostlivosť o akvárium stála.

Tieto drobnosti plánovala doriešiť neskôr. Najdôležitejšie bolo vypadnúť z mesta, kde sa trápila, v ktorom ju manžel podrazil a opustil. Na to potrebovala prácu a bývanie. To konečne mala a to bol základ. Na ostatné podľa vlastných predstáv si počká.

Tak bola tu. V novej práci, s novými kolegyňami.

V kancelárii boli štyri. Okrem nej tam sedeli Miladka, Saša a Anna. Anna sa jej omylom dovolala a vďaka nej mala prácu. Vyzerala milo. Miladka mala na starosti zmluvy s klientmi, jej mala Rózka pomáhať. Vždy mala dobrú